

Алис Фини

ДЕЙЗИ
ДАРКЪР

Превод от английски
Мариана Христова

 ciela

На Диги

*Ти излекува разбитото ми сърце
и спаси живота ми – неведнъж.*

*Винаги ще те обичам
и винаги ще ми липсваш*

Бележка от агента на автора

Получих този роман малко след миналата Коледа. Беше увит в опаковъчна хартия, вързана с канап, и някой го беше доставил на ръка в кабинета ми в централен Лондон. Не знам кой. Нямах мотивационно писмо, нямах дори бележка. В пакета намерих ръкопис. В наше време повечето автори изпращат творбите си по имейл, освен това не приемам непоискани текстове, но когато видях името на първа страница, ми секна дъхът. Защото авторът на тази книга беше починал отдавна. Никога не съм вярвал в призраци, но не мога да измисля разумно обяснение. Познавах автора достатъчно добре и знаех, че никой друг не може да е написал тази книга. След дълъг размисъл реших, че историята заслужава да се разкаже. Издателите на романа смениха имената на някои герои по юридически причини, но не промениха нито дума от самата история. Ако изобщо е история. Признавам: боя се, че поне част от това, което ще прочетете, може да е вярно.

тъпчат или плетат на венци. Най-нелюбимото дете винаги знае, че е най-нелюбимо на майка си.

Странно как хората постепенно израстват така, че да съответстват на имената си. Сякаш няколко букви, поставени в определен ред, могат да предскажат бъдещото им щастие или тъга. Да знаеш името на човека не е същото като да познаваш самия човек, но имената са първото нещо, по което съдим за хората и хората съдят за нас. Дейзи Даркър* е името, което ми даде животът, и предполагам, че съм израснала до степен да му съответствам.

За втори път умрях точно пет години след раждането си. Сърцето ми напълно спря на петия ми рожден ден, може би в знак на протест, когато поисках от него прекалено много, като се опитах да доплувам до Америка. Исках да избягам, но бях по-добра плувкиня, отколкото бегачка, затова се надявах до обед да стигна до Ню Йорк с плуване по гръб. Не можах дори да изляза от залива Черен пясък. От техническа гледна точка умрях при опита. Това можеше да бъде краят ми, ако не бяха полуспихналите оранжеви странични плавници и десетгодишната ми сестра, Роуз. Тя заплувала към мен и ме спасила, издърпала ме обратно на брега и ме съживила с енергично дишане уста в уста, от което пукнах две ребра. Неотдавна беше спечелила значка за първа помощ като момиче скаут. Понякога подозирам, че съжалява. Защото ме спаси, имам предвид. Тя обичаше значката.

След като умрях за втори път, животът ми се промени завинаги, защото тогава всички разбраха със сигурност това, което според мен вече подозираха: че съм дефектна.

Купищата лекари, при които ме заведе майка ми, когато бях на пет, до един изрекоха едно и също нещо с еднакви изражения, сякаш бяха наизустили репликите от един и същ тъжен малък сценарий. Години наред ми правиха тестове,

* *Darker* (англ.) – по-тъмен, по-мрачен, по-таен. – Бел. прев.

за да докажат колко малко години ми остават. Заболяването ми беше необичайно и тези лекари бяха заплени. Някои идваха от други страни само за да наблюдават откритите ми сърдечни операции; чувствах се едновременно като суперзвезда и като изрод. Въпреки всичките си опити не животът разби сърцето ми. Тази тиктакаща бомба в гърдите ми беше заложена още преди раждането – рядка вродена аномалия.

За да живея по-дълго, отколкото ми беше планирал животът, трябваше всеки ден да приемам коктейл от бета блокери, серотонинни инхибитори, синтетични стероиди и хормони, за да може сърцето ми да продължи да тиктака. Ако всичко това ви звучи като тежка работа с много изисквания, да знаете, че наистина беше така, особено когато бях едва петгодишна. Но децата са по-издръжливи от възрастните. Умеят много по-добре да извличат максимума от това, което имат, и прекарват много по-малко време в тревоги за това, което нямат. Технически умрях осем пъти още преди да навърша тринадесет и ако бях котка, щях да се притесня. Но бях човешко момиченце и имах да се тревожа за по-важни неща от смъртта.

Двадесет и девет години след траматичното си пристигане на този свят съм много благодарна, че имах повече време, отколкото някой предвиждаше. Според мен мисълта, че може скоро да умреш, наистина те кара да живееш по различен начин. Смъртта е последен срок, който променя живота ти, и аз ще бъда вечно задължена на всички, които ми помогнаха да остана тук и след края му. Правя всичко възможно да си платя предварително. Опитвам се да бъда добра с другите и със себе си и напоследък рядко се вторачвам в дребните неща. Може и да нямам много в материално отношение, но тези неща никога не са ме вълнували. Като цяло мисля, че съм късметлийка. Още съм тук, имам племенница, с която обожавам да прекарвам времето

си, и се гордея с работата си като доброволка в един старчески дом. Както казва любимата ми обитателка всеки път щом ме види, тайната да притежаваш всичко е следната: да знаеш, че вече го имаш.

Понякога хората ме мислят за по-млада. Често ме обвиняват, че още се обличам като дете – майка ми открай време не одобрява вкуса ми към дрехите, – но аз обичам да нося джинсови рокли и ретро тениски. Предпочитам да нося дългата си черна коса на сложни плитки, отколкото да я подстригам, и нищо не разбирам от гримове. Мисля, че изглеждам добре, като се има предвид колко много лоши неща са ми се случвали. Единственото визуално доказателство на проблема ми е издълбано в гърдите под формата на избелял розов белег. Хората ме зяпаха, когато носех нещо, което не го скриваше: бански, пуловер с остро деколте или лятна рокля. Никога не съм ги обвинявала. Понякога и аз го гледам; механиката, която ми позволява да удължа съществуването си, ме запленява. Тази розова черта е единственото външно доказателство, че съм родена малко дефектна. На всеки две години от леко нефункционалното ми детство лекарите се редуваха да ме отварят, да надникват вътре и да правят някои корекции. Аз съм като стара кола, която навярно трябва да е спряна от движение, но получава отлични грижи. Макар и винаги и не от всички.

Семействата са като отпечатыци от пръсти: няма два еднакви и всички те оставят своите следи. В гоблена на моето семейство открай време има прекалено много измъкнали се конци. Бил е поразнищен дълго преди да се родя и ако се загледаш внимателно, може дори да видиш няколко дупки. Някои хора не могат да видят красотата в несъвършенството, но аз винаги съм обичала баба си, родителите и сестрите си. Независимо от техните чувства към мен и въпреки всичко, което се случи.

Баба ми е единственият човек в семейството ми, който ме обичаше безусловно. Обичаше ме толкова много, че написа книга за мен, или поне за момиченце със същото име. Ако моето ви звучи познато, това е причината. „Малката тайна на Дейзи Даркър“ е детски бестселър, написан и илюстриран от баба ми. Можете да го намерите в почти всички книжарници по света, често сгушен между „Грузулак“ и „Много гладната гъсеница“. Баба каза, че е решила да включи моето име в историята, за да мога да живея вечно, по един или друг начин. Беше много мило от нейна страна, макар че тогава родителите и сестрите ми не мислеха така. Подозирам, че и те искаха да живеят вечно, но се задоволиха да живеят от парите, които носеха авторските права.

След като написа тази книга, баба се сдоби с толкова пари, че не знаеше какво да ги прави. Не че човек би го разбрал от пръв поглед. Тя открай време беше щедра към благотворителни организации и непознати, но не и към себе си и семейството си. Вярва, че когато имаш прекалено много, започваш да искаш прекалено малко, и винаги се е колебаела, когато я помолехме за подаяние. Но това може би ще се промени. Преди много години, дълго преди да се родя, една гледачка на ръка на един панаир в Лендс Енд*, каза на баба, че няма да живее след осемдесетгодишна възраст. Тя никога не го забравила. Дори агентът ѝ знае, че не може да очаква повече книги. Така че утре не е само Денят на вси светии или осемдесетият рожден ден на баба. Тя мисли, че това е последният ѝ рожден ден, а те мислят, че може най-накрая да се доберат до парите ѝ. Семейството ми не се е събирало на едно и също място повече от десетилетие, дори за сватбата на сестра ми, но когато баба ги покани за последен път в „Морско стъкло“, всички се съгласиха да дойдат.

* *Land's End* (англ.) – „Крайт на земята“. Туристически комплекс в Корнуол. – Бел. прев.

Домът ѝ на корнуолското крайбрежие беше мястото на най-щастливите ми детски спомени. Както и на най-тъжните. Тук аз и сестрите ми прекарвахме всяка Коледа и всеки Великден, както и лятната ваканция, след като родителите ми се разведоха. Аз не съм единствената, която страда от сърце в семейството. Не знам дали родителите ми, сестрите ми или дори агентът на баба вземат сериозно предсказанието на гледачката за предстоящата ѝ смърт, но аз – да. Защото понякога най-странните неща могат да предскажат бъдещето на човека. Например аз и името ми. Една детска книжка, озаглавена „Малката тайна на Дейзи Даркър“, промени завинаги семейството ми и се превърна в нещо като предсказание. Защото аз наистина имам тайна и мисля, че е време да я споделя.